

SOUS DE GERENTS

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

D'ençà dels afers d'Enron i dels deutes a llarg termini que algunes empreses han contret amb els seus alts executius, els sous, bonus, stock options i plans de pensions dels Directors Generals de les grans societats anònimes americanes són vigilats de prop pels representants dels accionistes. Aquests es debaten entre la generositat envers qui pot fer possible que l'empresa guanyi valor i la preocupació de qui veu que els seus beneficis es poden veure ben retallats a causa d'uns ingressos espectaculars. L'exclusiva no és americana; algunes juntes d'accionistes d'aquí també han estat mogudes i algunes jubilacions gairebé freguen el desvergonyiment. A les empreses que la llei no obliga a la transparència, un vel opac tapa la informació al respecte; mal senyal, sobretot si hi ha algun tipus de relació amb el diner públic o alguna institució benèfic-social al darrera.

Al 2005, els sous dels màxims responsables de les 350 empreses americanes més grans van pujar una mitjana un 16%, molt per sota del 41% de l'any anterior; com que això es produeix amb independència del comportament del preu de l'acció, cada vegada hi ha més accionistes que volen dir la seva sobre el sou dels seus executius. També hi ha excepcions, com el d'Apple Computer que ha cobrat un sou anual d'1 dòlar, el de Revlon que ha repartit un bonus seu de gairebé 300.000€ entre els empleats, o el de Ford que, per segon any consecutiu, ha renunciat al sou i al bonus fins que l'empresa no es torni a enlairar. Però, per situació excepcional, la d'aquí, on molts empresaris mitjans i petits, no tenen ni un sou assignat com a gerents; sou, beneficis, compres, el cafè i el diari, tot surt encara, ben barrejat, del calaix!